

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Maria Ghervas

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulietta Devder, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2019, în cauza penală în privința lui:

*Bîrladeanu Valentin Xxxxx, născut la
xx.xx.xxxx, originar din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx,
locuitor Xxxxx,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.02.2017 - 27.12.2017;

Instanța de apel: 01.02.2018 - 24.04.2018;

17.01.2019 - 27.02.2019;

Instanța de recurs: 04.07.2018 - 11.12.2018;

13.05.2019 - 19.06.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 27 decembrie 2017, Bîrladeanu Valentin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă, în mărime de 500 unități convenționale.

S-a dispus încasarea de la Bîrladeanu Valentin în beneficiul lui Toma Denis prejudiciul material în mărime de 500 Euro, conform cursului valutar la data executării sentinței și 3 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Bîrladeanu Valentin, la 27.04.2016, în perioada de timp de la ora 09:40, până la ora 10:45, aflându-se pe str. Valea Bîcului 5/1, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, prin deteriorarea geamului, a pătruns în automobilul de model „Skoda Octavia” cu n/î X XX xxx, parcat pe adresa nominalizată, de unde a sustras o geantă confecționată din piele de culoare neagră în valoare de 500 lei în care se aflau bani în sumă de 3 000 lei, 500 euro, care conform ratei oficiale de schimb valutar al BNM din 27.04.2016 constituia suma de 11 611,85 bani, un telefon mobil de model „iPhone 4” în valoare de 3 000

lei, în care se afla cartela sim cu nr. xxxxx, un portmoneu confecționat din piele de culoare neagră în valoare de 500 lei, în care se afla buletinul de identitate pe numele lui Toma Denis, pașaportul tehnic al automobilului de model „Skoda Octavia” cu n/î X XX xxx, un pașaport tehnic al automobilului de model „Wolkswagen Passat” cu n/î X XX xxx, permis de conducere, pe numele acestuia, două cartele de alimentare la stația „Petrom”, chei de la apartament, chei de la vilă, chei de la serviciu, 3 perechi de chei de la automobil, numeroase cartele de reducere, cauzând părții vătămate Toma Denis, un prejudiciu material considerabil în sumă de 18 161,85 lei.

Prima instanță a încadrat acțiunile lui Bîrladeanu Valentin în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bîrladeanu Valentin să fie achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii imputate.

În argumentarea apelului, apelantul a invocat că:

- vinovăția acestuia nu este demonstrată, din moment ce declarațiile inculpatului Bîrladeanu Valentin, martorilor Telechi Ion și Curcudel Liliana, precum și alte probe puse la baza condamnării, n-au fost administrate, cercetate și apreciate corect;

- este absolut eronată și lipsită de logică versiunea primei instanțe, rezumându-se exclusiv la învinuirea adusă de partea acuzării care este una absolut neîntemeiată, nefondată dar și lipsită de rezistență deoarece nu este dovedită prin probe care ar demonstra vinovăția inculpatului Bîrladeanu Valentin. În privința circumstanțelor și versiunii părții apărării instanța de judecată practic nu s-a expus, nu a dat nici o apreciere, cel mai probabil din lipsă de argumente;

- concluziile organului de urmărire penală sunt bazate pe presupuneri, și toate dubiile că Bîrladeanu Valentin ar fi comis infracțiunea de sustragere, acuzarea de stat precum și instanța de judecată le-a interpretat în defavoarea inculpatului și nu invers așa cum prevede legea în art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală;

- deși s-a pronunțat o sentință de condamnare, la materialele cauzei nu a fost prezentată absolut nici o probă ce ar demonstra că la 27 aprilie 2016 inculpatul s-ar fi aflat cel puțin în apropiere de locul comiterii infracțiunii;

- nici o probă a părții acuzării și constatată de instanța de judecată în mod eronat, nu indică direct cum a avut loc spargerea, timpul concret, obiectul cu care ar fi fost deteriorat automobilul, și alte circumstanțe importante care împreună ar arăta fără echivoc vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt;

- prima instanță a recunoscut vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt a mai multor obiecte, deși inculpatul a cumpărat telefonul, obiect

al furtului, fără să cunoască despre proveniența bunului. În altă ordine de idei, vinovăția unei persoane nu este și nu poate fi dovedită prin faptul că ultima a încheiat un contract de vânzare - cumpărare în formă verbală, devenind legal proprietarul unui bun;

- nu este decât o versiune preconcepută a instanței de judecată, că din moment ce în aceeași zi, după sustragerea telefonului mobil de la partea vătămată Toma Denis, dat fiind faptul că Bîrladeanu Valentin a fost prima persoană care a efectuat apeluri telefonice, asta prezumă în mod automat că dânsul și ar fi comis infracțiunea de furt, ceea ce este absurd. Fără a examina versiunea părții apărării, instanța de judecată în mod preferențial a acordat atenție pretinselor „probe” ale acuzării, care de fapt nu demonstrează fapta de sustragere de către Bîrladeanu Valentin a bunurilor părții vătămate Toma Denis.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat, și menținută sentința primei instanțe.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că nu există temeii pentru a da o nouă apreciere probelor, concluziile cuprinse în sentință sunt corecte, deoarece sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

Totodată, s-a conchis că este corectă calificarea infracțiunii efectuată de prima instanță privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal: furtul, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Mai mult, instanța de apel a atestat că starea de fapt și de drept stabilită prin sentință concordă cu probele administrate și apreciate de prima instanță, care au fost obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și sunt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de apel a notat că în contextul evaluării activității primei instanțe cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză, nu există temeii pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile cuprinse în sentință, dat fiind că sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

La soluționarea aplicării pedepsei, instanța de apel a reținut că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 64 și 75 Cod penal, astfel, pedeapsa penală este aplicată în limitele legii.

Instanța de apel a mai notat că în sentință se cuprind datele privind persoana inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luată în considerare și gravitatea infracțiunii săvârșite, care, potrivit articolului 16 alin. (3) Cod penal, se clasifică ca fiind mai puțin gravă.

Inculpatul este fără antecedente penale, este angajat în câmpul muncii, are un copil minor, astfel s-a atestat că prima instanță motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă și, în așa mod, corect a concluzionat că scopul pedepsei se v-a obține prin aplicarea pedepsei cu amendă. În consecință, s-a constatat că motivele invocate în apel reprezintă opinia subiectivă a părții apărării.

Totodată, instanța de apel a conchis că versiunea inculpatului nu are acoperire probatorie și se combate complet prin împrejurările stabilite și probele administrate în cauză. Probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat. Pe parcursul procesului penal, inculpatul a fost asistat de avocat, astfel fiindu-i respectat dreptul la apărare, iar inculpatul nu cade sub incidența legii cu privire la amnistie, or nu a manifestat căință activă și nu a reparat prejudiciul material.

Mai mult, instanța de apel a notat că față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina lui Bîrladeanu Valentin, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului, care indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Bîrladeanu Valentin să fie achitat.

În argumentarea recursului, a invocat:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde;

- decizia instanței de apel este eronată, nefondată, lipsită de suport normativ și factual, rezultă din aprecierea subiectivă și incompletă a legislației în vigoare precum și a probelor puse la baza acesteia, urmând a fi casată integral;

- instanța de apel, în mod artificial dă un „răspuns” motivelor expuse în cererea de apel, prin argumente abstracte, care nu sunt concrete și nu explică în mod concis „caracterul nefondat” al apelului înaintat de către apărător în numele lui Bîrladeanu Valentin;

- este o descriere teoretică generală a conținutului unei sentințe cu referiri care nici nu au fost criticate de către inculpat sau apărător. Or, apărarea nu a invocat careva critici în privința procedurii sau în privința a careva încălcări care ar atrage nulitatea probelor;

- partea vătămată Toma Denis a menționat doar ceea ce i-a fost sustras dar nu a indicat absolut ce ar duce la concluzia că Bîrladeanu Valentin ar fi comis fapta de sustragere a bunurilor acesteia;

- martorul Telechi Ion nu a declarat careva date sau indici care ar confirma că Bîrladeanu Valentin ar fi comis infracțiunea;

- este eronată poziția instanțelor de judecată ierarhic inferioare referitor la aprecierea critică a declarațiilor martorului Curcudel Liliana. Or, ultima în cadrul ședinței de judecată, sub jurământ, a explicat că Bîrladeanu Valentin nu părăsea locul de muncă niciodată mai mult de 10-15 minute;

- la materialele cauzei nu a fost prezentată absolut nici o probă ce ar demonstra că la 27 aprilie 2016 inculpatul s-ar fi aflat cel puțin în apropiere de locul comiterii infracțiunii, nemaivorbind de adresa exactă;

- deși inculpatul este învinuit și judecat pentru sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, din motivarea instanței de judecată se deduce că, din moment ce inculpatul a cumpărat telefonul, cunoștea și trebuia să cunoască că oricare tranzacție în virtutea răspunderii pe care o duce mai mult ca atât operează cu primirea telefoanelor spre reparație și eliberarea acestora, să perceapă acte de proprietate, inclusiv a telefonului, ca să evite riscurile dobândirii ilicite a acestuia, acest fapt presupune în mod cert sustragerea de către cumpărător a bunului cumpărat;

- este absolut eronată și lipsită de logică versiunea instanțelor de fond și de apel, rezumându-se exclusiv la învinuirea adusă de partea acuzării, care este una absolut neîntemeiată, nefondată dar și lipsită de rezistență, deoarece nu este dovedită prin probe directe, care ar demonstra vinovăția Bîrladeanu Valentin. În privința circumstanțelor și versiunii părții apărării, prima instanță și instanța de apel, practic nu s-au expus, nu au dat nici o apreciere, cel mai probabil din lipsă de argumente;

- prima instanță și cea de apel au formulat o concluzie absolut greșită despre faptul că inculpatul ar fi sustras bunurile părții vătămate întrucât nu există nici o probă directă ce ar indica acest fapt. Mai mult, probele considerate de instanța de judecată și puse la baza sentinței de condamnare nu coroborează între ele și nu pot dovedi nicidecum vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt;

- nu este decât o versiune preconcepută a instanței de judecată, că din moment ce în aceeași zi, după sustragerea telefonului mobil de la partea vătămată Toma Denis, dat fiind faptul că Bîrladeanu Valentin a fost prima persoană care a efectuat apeluri telefonice, asta prezumă în mod automat că dânsul ar fi comis infracțiunea de furt, ce este absurd;

- fără a examina versiunea părții apărării, instanța de judecată în mod preferențial acordă atenție pretinselor „probe” ale acuzării, care de fapt nu demonstrează fapta de sustragere de către Bîrladeanu Valentin a bunurilor părții vătămate Toma Denis.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 decembrie 2018, s-a admis recursul ordinar declarat, s-a casat total decizia instanței de apel și s-a dispus rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

6.1. Verificând materialele cauzei prin prisma aspectelor și temeiurilor de recurs invocate, Colegiul penal a constatat că în speță se confirmă temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând partea descriptivă a deciziei instanței de apel, Colegiul a atestat că instanța de apel contrar cerințelor art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului, expunându-se evaziv și neclar, și nu a examinat nici chestiunile esențiale supuse atenției sale, cum ar fi:

- *vinovăția acestuia nu este demonstrată, din moment ce declarațiile inculpatului Bîrladeanu Valentin, martorilor Telechi Ion și Curcudel Liliana, precum și alte probe puse la baza condamnării, n-au fost administrate, cercetate și apreciate corect;*

- *deși s-a pronunțat o sentință de condamnare, la materialele cauzei nu a fost prezentată absolut nici o probă ce ar demonstra că la 27 aprilie 2016 inculpatul Bîrladeanu Valentin s-ar fi aflat cel puțin în apropiere de locul comiterii infracțiunii;*

- *nici o probă a părții acuzării și constatată de instanța de judecată în mod eronat, nu indică direct cum a avut loc spargerea, timpul concret, obiectul cu care ar fi fost deteriorat automobilul, și alte circumstanțe importante care împreună ar arăta fără echivoc vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt;*

- *prima instanță a recunoscut vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt a mai multor obiecte, deși inculpatul Bîrladeanu Valentin a cumpărat telefonul, obiect al furtului, fără să cunoască despre proveniența bunului. În altă ordine de idei, vinovăția unei persoane nu este și nu poate fi dovedită prin*

faptul că ultima a încheiat un contract de vânzare – cumpărare în formă verbală, devenind legal proprietarul unui bun;

- inculpatul, atât la faza urmăririi penale cât și în instanța de judecată a menționat că nu a sustras telefonul mobil respectiv, dar l-a procurat. Martorul Telechi Ion a confirmat că a rugat inculpatul anterior să îi procure un telefon de model „Iphone” la un preț rezonabil, deoarece în detrimentul activității pe care o are zilnic, cea de reparații a telefoanelor, deseori vin persoane care mai și propun spre vânzare telefoane, nu doar repară. Descifrările telefonice la prezenta cauză penală demonstrează faptul că inculpatul a efectuat un singur apel la 27 aprilie 2016, atunci când a procurat telefonul și a primit 2 SMS-uri, dar nu demonstrează și nu poate fi echivalat sau prezumat ca „sustragere a bunului”.

Colegiul penal a constatat că anume asupra acestor motive invocate în apelul părții apărării, instanța de apel nu s-a pronunțat sau s-a pronunțat superficial, fără argumentarea cuvenită.

Așadar, instanța de recurs a reținut că din conținutul părții descriptive a deciziei atacate, rezultă că instanța de apel contrar prevederilor art. 101, 414 Cod de procedură penală, a adoptat soluția în cauză și nu s-a expus asupra acestor motive invocate în apel și nu a întreprins măsurile necesare de a elucida toate circumstanțele cauzei, fără a evalua și a exclude în totalitate divergențele din probele administrate la faza de urmărire penală, examinate în prima instanță, verificate în ședința instanței de apel.

Prin urmare, s-a remarcat că instanța de apel în motivarea soluției nu s-a expus asupra chestiunii esențiale din această speță invocate de partea apărării, și anume asupra faptului care anume probe demonstrează că anume Bîrladeanu Valentin a comis infracțiunea de furt, că se afla la ora și data indicată în rechizitoriu la locul sau în apropierea locului comiterii infracțiunii, și care combat versiunea părții apărării că inculpatul care desfășura activitatea de reparație a telefoanelor mobile, a ajuns în posesia telefonului mobil de model ”Iphone 4” după ce l-a procurat de la niște persoane necunoscute.

Totodată, instanța de apel nu a motivat nici argumentul că la inculpat a fost depistat doar telefonul mobil menționat, iar celelalte bunuri descrise în actul de învinuire ca fiind sustrate de la partea vătămată nu au fost ridicate de la acesta.

În consecință, Colegiul penal a atestat că instanța de apel a adoptat o decizie de menținere a sentinței de condamnare a lui Bîrladeanu Valentin în baza de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, printr-o motivare superficială, fără a clarifica aspectele esențiale descrise supra, și a lăsat fără o argumentare cuvenită motivele invocate în apelul declarat, prin ce a fost afectată soluția adoptată, or aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază și astfel recursul declarat de avocat în numele

inculpatului a fost admis, iar decizia instanței de apel casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2019, apelul declarat de către avocat în numele inculpatului a fost admis, s-a casat total sentința instanței de fond și s-a pronunțat o hotărâre nouă potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia:

Bîrladeanu Valentin a fost achitat pe art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

7.1. Instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 24, 27, 99-101 Cod de procedură penală, a conchis a pune la baza actului de dispoziție emis probele cercetate în cadrul instanței de apel, cărora le-a dat o apreciere proprie, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, considerând că analiza probelor pe cauză prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, indică incontestabil la faptul că probatoriul existent la care se referă instanța în sentință în nici un caz nu demonstrează, fără niciun dubiu rezonabil, că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, concluzia fiind una pripită și absolut nefondată, motiv pentru care sentința a fost casată.

Reieșind din materialele dosarului, Colegiul a constatat că, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Bîrladeanu Valentin în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, după semnele calificative - *furtul, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Astfel, Bîrladeanu Valentin este învinuit că, la 27.04.2016, în perioada de timp de la ora 09:40 până la ora 10:45, aflându-se pe str. Valea Bîcului 5/1, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, prin deteriorarea geamului, a pătruns în automobilul de model „Skoda Octavia” cu n/î X XX xxx parcat pe adresa nominalizată, de unde a sustras o geantă confecționată din piele de culoare neagră în valoare de 500 lei în care se aflau bani în sumă de 3 000 lei, 500 euro care conform ratei oficiale de schimb valutar al BNM din 27.04.2016 constituie suma de 11 611,85 bani, un telefon mobil de model „iPhone 4” în valoare de 3 000 lei în care se afla cartela sim cu nr. xxxxx, un portmoneu confecționat din piele de culoare neagră în valoare de 500 lei în care se afla buletinul de identitate pe numele cet. Toma Denis, pașaport tehnic al automobilului de model „Skoda Octavia” cu n/î X XX xxx, un pașaport tehnic al automobilului de model „Wolkswagen Passat” cu n/î X XX xxx, permis de conducere, pe numele acestuia, două cartele alimentare la stația „Petrom”, chei de la apartament, chei de la vilă, chei de la serviciu, 3 perechi de chei de la automobil, numeroase cartele de reducere, cauzând părții vătămate cet. Toma Denis un prejudiciu material considerabil în sumă de 18 161, 85 lei.

Cercetând înscrisurile anexate la materialele cauzei penale, instanța de apel a ajuns la concluzia că fapta imputată lui Bîrladeanu Valentin nu a fost săvârșită de aceasta.

Declarații lui Bîrladeanu Valentin, Colegiul le-a considerat corespunzătoare adevărului, deoarece pe parcursul întregului proces penal, atât la urmărirea penală, cât și în ședințele instanței de fond dânsul a dat declarații consecvente, concludente, iar pe parcursul judecării cauzei n-au fost aduse careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra că Bîrladeanu Valentin a comis fapta incriminată prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal. Dimpotrivă, majoritatea absolută de probe, analizată și apreciată prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează cu declarațiile inculpatului și nu confirmă că acesta a săvârșit infracțiunea incriminată.

Analizând declarațiile părții vătămate Toma Denis și declarațiile martorilor Telechi Ion și Curcudel Liliana, apreciindu-le, conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, pe care le vom analiza mai departe, Colegiul a constatat că declarațiile date sunt consecvente și conținutul acestora coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești.

Reieșind din prevederile art. 27 alin. (2), 101 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța a reținut că declarațiile părții vătămate Toma Denis și a martorilor Telechi Ion și Curcudel Liliana au aceiași putere probantă cu declarațiile inculpatului, astfel urmând să fie confirmate și apreciate de rând cu alte probe materiale anexate la cauza penală și prezentate spre cercetare.

Instanța de apel a constatat că, partea vătămată a relatat organului de urmărire penală cât și instanței de judecată doar faptul dispariției din automobilul său a bunurilor indicate în rechizitoriu, însă nu a comunicat informații cu privire la persoana care a comis fapta criminală. Aceasta, fiind audiată în instanță a comunicat instanței că nu cunoștea inculpatul până la cazul judecat și nu a văzut persoana care i-a furat bunurile din automobil. Mai mult, din declarațiile martorului Telechi Ion, care, la fel, sunt puse la baza condamnării inculpatului, nu rezultă că anume Bîrladeanu Valentin a comis furtul incriminat, or, din depozițiile acestuia se constată doar achiziționarea telefonului mobil de model „iPhone 4” de la acesta.

Astfel, partea vătămată nu a indicat expres asupra faptului că, anume Bîrladeanu Valentin a sustras bunurile din automobilul său, iar cele declarate de către martorul Telechi Ion au fost susținute de către inculpat, explicând, că telefonul mobil de model „iPhone 4” l-a procurat de la două persoane necunoscute. La solicitarea inculpatului de a-i fi prezentate actele de identitate, aceștia au refuzat, motivând că nu le dețin la acel moment. A procurat telefonul respectiv, din cauza prețului mic și din motivul că,

anterior, martorul Telechi Ion cunoscând despre activitatea acestuia (reparația telefoanelor mobile) i-a solicitat vânzarea unui asemenea telefon.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal a reținut că poziția inculpatului se confirmă cu certitudine și prin declarațiile martorului Curcudel Liliana și nu a reținut poziția instanței de fond precum că declarațiile acestui martor urmează a fi apreciate critic deoarece aceasta a redat evenimentele descrise, prin aceia că a verificat prin registru faptul că dânsa ar fi fost la locul de lucru aflat în vecinătate cu ghișeul unde lucra inculpatul iar evenimentele din 27.04.2017, nu s-au descris de către aceasta din cele memorate, or Curcudel Liliana care a declarat că: „nu ține minte ca în ziua de 27.04.2016 Bîrladeanu, să fi plecat undeva pe mai mult timp ... cu certitudine poate confirma faptul că începând cu ora 09:00 Bîrladeanu a fost la serviciu și permanent s-a aflat pe loc.”, astfel martorul a relatat cele memorate și întru confirmarea acestora a verificat și registrul.

De asemenea, Colegiul nu reținut poziția instanței de fond or, faptul că Bîrladeanu Valentin a efectuat apeluri și a trimis sms-uri pe telefonul achiziționat de model „iPhone 4”, în scopul verificării funcționalității acestuia, nu constituie dovadă că acesta a comis fapta care-i este imputată.

Prin urmare, Colegiul penal a conchis că, nu s-a demonstrat nici printr-o careva probă că Bîrladeanu Valentin a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

8. Împotriva deciziei instanței de apel, recurs ordinar declară procurorul, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie menținută sentința instanței de fond, deoarece apelul avocatului greșit a fost admis.

În motivarea recursului, procurorul indică că instanța de apel nu a luat măsurile necesare pentru ca probele concludente și utile, prezentate de partea acuzării să fie cercetate și apreciate la justa lor valoare, astfel că toate elementele de fapt să aibă o relevanță juridică, iar prin această activitate, instanța de apel a provocat o stare de incertitudine și neclaritate cu privire la soluția adoptată.

Declarațiile martorului Curcudel Liliana nu pot fi reținute, deoarece aceasta a redat evenimentele descrise, prin aceia că a certificat doar un registru prin care nu se ducea evidența prezenței și activității inculpatului, ba dimpotrivă doar a martorului, iar faptul că dânsa ar fi fost la locul de lucru aflat în vecinătate cu ghișeul unde activa inculpatul, nu indică că Bîrladeanu Valentin ar fi avut un alibi asigurat pentru ziua respectivă când a fost comis furtul.

O altă abordare greșită a instanței de apel, a fost admisă în partea ce ține de declarațiile inculpatului, care conțin divergențe referitor la prezența sau nu a cartelei sim în telefon, la momentul achiziționării și testării acestuia. Totodată inculpatul nu a

putut explica dacă cartela în cauză ar fi fost restituită persoanei care i-ar fi vândut telefonul.

Instanța de apel, criticând probele prezentate de acuzare printr-o singură frază, a încălcat principiul nemijlocirii, astfel încât nu a perceput direct faptele și împrejurările relatate de partea acuzării, nu le-a supus unei aprecieri corecte, ceea ce constituie o gravă de eroare de fapt ce constă din contradicțiile evidente între cele reținute prin soluția adoptată și probele administrate.

8.1. Avocatul Bargan Alexandru depune referință în numele inculpatului, solicitând respingerea recursului declarat de către procuror, cu menținerea hotărârii emise fără modificări, indicând că argumentele superficiale dar și aprecierile eronate invocate de către partea acuzării în cererea de recurs, nu pot constitui motiv de a desființa o hotărâre judecătorească perfect legală și întemeiată.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că procurorul în recursul declarat invocă drept temei de casare prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției este expusă neclar*, însă Colegiul consideră că acest temei nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, în acest sens menționând următoarele.

Recurentul în recursul său indică eroarea prevăzută de art. 427 Cod de procedură penală, dar de fapt expune dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, probe care în viziunea sa confirmă vinovăția inculpatului.

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul reține că instanța de apel judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la nevinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Astfel, din conținutul hotărârii instanței de apel, rezultă că aceasta corect a constatat că fapta nu a fost săvârșită de către Bîrladeanu Valentin, ulterior motivând concluzia de nevinovăție a inculpatului prin cumulul de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurent, solicitarea recurentului privind casarea hotărârii instanței de apel, neavând suport probatoriu, contravine probelor administrate în cauză.

Generalizând cele expuse, Colegiul conchide în mod convingător, că partea acuzării în susținerea învinuirii nu a îndeplinit cerințele legii cu privire la prezentarea probelor, ce ar servi temei pentru condamnarea lui Bîrladeanu Valentin, ca de altfel și recursul declarat fiind unul formal cu invocarea probelor ce aparent indică la vinovăția ultimului.

În aceeași ordine de idei, Colegiul menționează, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond sau în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atât, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal menționează că instanța de apel a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, temeiul invocat de recurent prevăzut la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea. Prevederile legale obligatorii au

fost respectate la judecarea cauzei în apel și Colegiul s-a expus motivat asupra admiterii apelului apărării, cât și s-au indicat detaliat motivele adoptării soluției.

Totodată, Colegiul indică că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 7.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casarea acesteia, constatându-se astfel că recursul declarat este inadmisibil.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. În cazul în care instanțele și-au motivat decizia, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe.

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin.(2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de către procuror este inadmisibil.

10. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulietta Devder, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2019, în cauza penală în privința lui Bîrladeanu Valentin, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 16 iulie 2019.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Maria Ghervas